

OUTLANDER TALISMANUL

DIANA GABALDON

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză de
MARIA DRĂGUȚ

DIANA GABALDON s-a născut pe 11 ianuarie 1952 în Arizona, unde locuiește și astăzi, împreună cu familia. A studiat zoologia la Northern Arizona University și biologia marină la University of California, San Diego, și are un doctorat în ecologie. A fost profesor universitar înainte de a se dedica în întregime literaturii. A semnat numeroase articole științifice și de popularizare și științei înainte de a deveni scriitoare full time. În anul 1991 a debutat cu romanul *Călătoarea* (recompensat, printre altele, cu Romance Writers of America's RITA Award), primul volum din seria *Outlander*, concepută inițial ca trilogie. După mărturisirea scriitoarei aflată la debut, care era departe de a bănuia succesul ce va urma, cartea a rezultat, după o documentare „de modă veche”, din interesul pentru călătoria în timp și pentru universul scoțian. Romanul a cucerit imediat publicul și au urmat încă șapte romane în aceeași serie, toate bestselleruri New York Times: *Dragonfly in Amber*, *Voyager*, *Drums of Autumn*, *The Fiery Cross*, *A Breath of Snow and Ashes*, *An Echo in the Bone* și *Written in My Own Heart's Blood*. Seria a fost publicată în 26 de țări și a inspirat, începând cu anul 2014, un serial de televiziune american care se bucură de mare succes. Printre celealte scrimeri ale autoarei se numără seria *Lord John*, precum și povestiri apărute în antologii și volume colective.

ARMADA

CUPRINS

Prolog.....	7
-------------	---

PARTEA ÎNȚÂI. PRINTR-O OGINDĂ TULBURE

1. Studiind arhivele.....	11
2. Se îngroașă gluma	27
3. Mame și fiice.....	50
4. Culloden.....	57
5. Iubita soție.....	76

PARTEA A DOUA. PRETENDENȚII

6. Arta negustoriei.....	93
7. Audiență regală.....	129
8. Fantome și crocodili.....	145
9. Splendorile de la Versailles	163
10. O doamnă cu bucle bogate, castanii	183
11. Ocupații folositoare.....	192
12. L'Hôpital des Anges	216
13. Lucruri care nu sunt ce par a fi.....	236
14. Meditații despre carne	244
15. În care muzica joacă un rol.....	257
16. Natura sulfului	273
17. Gelozie	287

PARTEA A TREIA. NENOROC

18. Viol la Paris	305
19. Jurământul.....	320
20. La Dame Blanche.....	331
21. O resurrecție inopportună	347

PARTEA A PATRA. SCANDALUL

22. Herghelia regală.....	375
23. Cele mai bune planuri ale șoareciilor și ale oamenilor	398
24. Bois de Boulogne	413
25. Raymond Ereticul	426
26. Fontainebleau.....	434
27. O audiență cu Maiestatea Sa	445
28. Apariția luminii.....	465
29. Înțepătura urziciei	480

PARTEA A CINCEA. „O SĂ VIN ACASĂ“

30. Lallybroch	497
31. Poșta	508
32. Ogorul cu vise	520
33. Tovarășul fratelui tău	527
34. Poștașul sună întotdeauna de două ori	542
35. Lumina lunii	548

PARTEA A ȘASEA. FLĂCărILE REBELIUNII

36. Prestonpans	565
37. Holyrood.....	629
38. Un pact cu diavolul	661
39. Legături de familie	680
40. Vizuina vulpoiului.....	688
41. Blestemul clarvăzătoarei	713
42. Revederi	728
43. Falkirk	741
44. În care foarte multe lucruri o iau razna	755
45. Blestemat fie tot neamul Randall	793
46. <i>Timor Mortis Conturbat Me</i>	803

PARTEA A ȘAPTEA. PRIVIND ÎN URMĂ

47. Socoteli neîncheiate	831
48. Vâňătoarea de vrăjitoare	848
49. Binecuvântați sunt aceia..	867
<i>Mulțumiri</i>	877

PROLOG

Inainte de ivirea zorilor, m-am trezit de trei ori în întuneric. Mai întâi, copleșită de tristețe, apoi de bucurie și, în cele din urmă, de singurătate. Lacrimile unei singurătăți profunde m-au trezit pe nesimțite, scăldându-mi obraji precum atingerea reconfortantă a unei pânze umede în mâini mângâietoare. Mi-am întors chipul spre perna udă de lacrimi și m-am lăsat purtată de un râu sărat prin cavernele tristeții bine cunoscute, în profunzimile subterane ale somnului.

Apoi m-am trezit cuprinsă de o bucurie înflăcărată, cu trupul încordat ca un arc în convulsiile împreunării fizice, atingerea lui proaspătă pe pielea mea stingându-se de-a lungul nervilor precum valurile împlinirii care mă împânzise din miezul ființei. Am alungat realitatea, întorcându-mă din nou, căutând miroslul cald și înțepător al dorinței satisfăcute a unui bărbat, în brațele primitoare ale iubitului meu, somnul.

A treia oară m-am trezit singură, dincolo de atingerea iubirii sau a disperării. Imaginea pietrelor era proaspătă în mintea mea. Un cerc mic, de pietre ridicate pe culmea unui deal înverzit și abrupt. Numele dealului este Craig na Dun; dealul zânelor. Unii spun că dealul este fermecat, alții, că e blestemat. Și unii, și alții au dreptate. Însă nimeni nu cunoaște rolul sau scopul pietrelor.

Nimeni, în afara de mine.

PARTEA ÎNTÂI

PRINTR-O OGLINDĂ
TULBURE

Inverness, 1968

1. STUDIIND ARHIVELE

Roger Wakefield stătea în picioare în mijlocul camerei, simțindu-se de-a dreptul asaltat. Găsea acest sentiment cumva justificat, căci fizic era încunjurat de mese pline de antichități și suvenire, de mobilier greoi, în stil victorian, acoperit cu totul de pânze, cuverturi și pături, de covorașe minusculе țesute, aşezate pe lemnul lustruit, așteptând viclean să alunecă de sub piciorul musafirului neatent. Era încunjurat din toate părțile de mobilă, pânzeturii și hârtii. Si de cărți... Dumnezeule, câte cărți!

Trei pereți ai biroului în care se afla erau căptușiți cu rafturi, fiecare din ele burdușit de cărți. Romanele broșate de aventuri zăceau în teancuri viu colorate și ferfenișite în fața volumelor legate în piele de vitel, înghesuite alături de romane populare selecționate de cluburi de carte, volume vechi, șterpelite din biblioteci pe cale de dispariție, și mii și mii de broșuri, foi volante și manuscrise legate de mâna.

În toată casa domnea aceeași atmosferă. Cărți și ziare zăceau îngrămădite de-a valma pe oricare dintre suprafețele orizontale și fiecare dulap gema și scârțâia pe la balamale. Răposatul său tată adoptiv dusese o viață lungă și împlinită, cu mai bine de zece ani peste venerabila vîrstă biblică îngăduită de șaptezeci de ani. Iar în cei optzeci și ceva de ani ai săi, reverendul Reginald Wakefield nu aruncase niciodată nimic din casă.

Roger și-a reprimat dorința de a ieși în goană pe ușa din față, de a sări în Morris Minorul său și a se întoarce imediat la Oxford, lăsând casa parohială și conținutul ei la cheremul vremii și al vandalilor. Stai calm, și-a spus în gând, respirând adânc. Te poți descurca. Cărțile erau partea cea mai ușoară; nu avea altceva de făcut decât să le sorteze și să cheme pe cineva să vină să le ridice. Garantat, vor avea nevoie de o remorcă mare cât un wagon de tren, dar se putea face. Hainele – nicio problemă. Oxfam avea să se ocupe de ele.

Nu știa ce o să facă Oxfam cu atâtea costume negre, din serj, cu vestă, datând aproximativ din 1948, dar poate că săracii în mâinile căror vor ajunge

nu erau foarte pretențioși. A început să respire ceva mai calm. Își luase o lună de concediu de la Catedra de istorie de la Oxford pentru a rezolva problemele legate de moștenirea reverendului. Poate că, la urma urmelor, îi va fi de ajuns o lună. În clipele sale cele mai sumbre, i se păruse că va avea nevoie de ani întregi.

S-a îndreptat spre una dintre mese și a ridicat un vas micuț, din porțelan. Era plin cu diverse obiecte dreptunghiulare mici, din metal; *gaberlunzies* din plumb, insigne date cerșetorilor în secolul al opt-sprezecelea de către parohii, ca un soi de licență pentru cerșit. Alături de ele, lângă lampă era o colecție de sticle din lut ars, un corn de berbec de ținut tutunul, ornat cu un inel din argint. Să le doneze unui muzeu? s-a întrebat neștiind ce să facă. Casa era plină de relicve iacobite; reverendul fusese istoric amator, secolul al opt-sprezecelea reprezentând teritoriul său preferat de cercetare.

Involuntar, a întins degetele pentru a mângâia suprafața cornului de tutun, urmărind liniile negre ale inscripției – numele și datele diaconilor și ale trezorierilor Breslei Croitorilor din Canongate, Edinburgh, 1726. Poate ar trebui să păstreze câteva dintre achizițiile mai selecte ale reverendului... dar pe urmă s-a dat înapoi, clătinând hotărât din cap.

– Stai cuminte, cocoșule, a rostit el cu voce tare, calea asta duce la pierzanie.

Sau cel puțin la începutul unei vieți de șoarece prins în cursă. Dacă începea să opreasă lucruri, avea să sfârșească păstrându-le pe toate și să locuiască în această monstruozitate de casă, încurjat de generații întregi de vechituri.

– Să totodată vei ajunge să vorbești singur, a mormăit el.

Gândul la generațiile de vechituri adunate i-a amintit de garaj și a simțit cum i se înmoia puțin genunchii. Reverendul, care era de fapt unchiul mamei sale, îl adoptase de la vîrstă de cinci ani, după ce părinții lui fuseseră uciși în timpul celui de-al Doilea Război Mondial: mama sa murise în timpul bombardamentelor, iar tatăl, undeva deasupra apelor întunecate ale Canalului Mânecii. Cu obișnuitul său instinct de a colecționa orice, reverendul păstrase toate lucrurile care aparținuseră părinților săi, puse bine în lăzi și cutii de carton în spatele garajului. Știa că nimeni nu deschisese vreuna dintre aceste lăzi în ultimii douăzeci de ani.

Roger a mormăit o lamentație din Vechiul Testament la gândul că va trebui să răscolească printre obiectele părinților săi.

– O, Dumnezeule! a spus el cu voce tare. Orice, numai asta nu!

Remarca nu se dorise a fi chiar o rugăciune, dar soneria a început să țărâie parcă drept răspuns, făcându-l pe Roger să tresără și să-și muște limba. Ușa casei parohiale avea tendonța de a se întepeni când era vreme umedă, ceea ce

însemna că era așa aproape în permanentă. Roger a deschis-o cu un scârtât îngrozitor și a dat nas în nas cu o femeie aflată în prag.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Era de statură medie și foarte drăguță. O apariție delicată, învesmântată în pânză albă, fină, cu un păr castaniu bogat, cărlionțat, strâns parțial într-un soi de coc. Și în centrul acestei apariții, o extraordinară pereche de ochi scânteietori, chiar de culoarea cherry-ului bine maturat.

Și-a ridicat privirea de la tenișii lui mărimea patruzeci și șase spre chipul lui aflat la treizeci de centimetri mai sus decât al ei. Zâmbetul pieziș al femeii s-a largit.

– Nu-mi place să încep o conversație cu un clișeu, a spus ea, dar ce mare te-ai făcut, tinere Roger!

Roger și-a simțit săngele năvălindu-i în obrajii. Femeia a început să râdă și a întins mâna.

– Tu ești Roger, nu-i așa? Numele meu e Claire Randall; sunt o veche prietenă a reverendului. Însă pe tine nu te-am mai văzut de când aveai cinci ani.

– Și... spuneați că sunteți o veche prietenă a tatălui meu? Atunci știți deja... Zâmbetul a dispărut, făcând loc unei expresii triste.

– Da, mi-a părut tare rău. Inima, nu?

– Mda. Nu ne aşteptam. Eu tocmai am venit de la Oxford ca să mă ocup de... toate.

A făcut un gest vag cu mâna, semn că se referea la moartea reverendului, la casa din spatele lui și la întregul ei conținut.

– Din câte îmi amintesc despre biblioteca tatălui tău, această mică sarcină ar trebui să îți ocupe timpul cam până la Crăciunul următor, a remarcat Claire.

– În acest caz, poate nu ar trebui să te deranjăm, s-a auzit o voce cu un accent moale, american.

– Ah, uităsem, a rostit Claire, întorcându-se puțin spre fata care stătea ascunsă privirii lui după colțul verandei. Roger Wakefield – fiica mea, Brianna.

Brianna Randall a făcut un pas în față, cu un zâmbet timid pe buze. Roger a rămas o clipă privind-o fără să scoată o vorbă, apoi și-a amintit de maniere. S-a retras un pas și a deschis larg ușa, întrebându-se preț de o secundă când își schimbase ultima dată cămașa.

– Dar nu e absolut niciun deranj! a spus el din toată inima. Chiar îmi doream o pauză. Poftiți, intrați!

Le-a făcut semn celor două femei spre capătul corridorului care ducea în biroul reverendului, băgând de seamă că, pe lângă faptul că era destul de atractivă, fiica lui Claire era una dintre cele mai înalte fete pe care le văzuse vreodată de aproape. Trebuie să aibă peste un metru optzeci, și-a spus în sinea lui, văzând

că ajungea cu fruntea la același nivel cu cornișa rafturilor din hol, pe lângă care trecea. Fără să-și dea seama, s-a îndreptat de spate în vreme ce le urma, expunându-și astfel cei un metru și nouăzeci de centimetri ai săi. În ultima clipă s-a aplecat, ferindu-se la timp să nu dea cu fruntea de tocul ușii de la birou când a intrat în urma femeilor.

- Aveam de gând să vin mai demult, a spus Claire, așezându-se mai bine în fotoliul uriaș. Cel de-al patrulea zid al biroului reverendului era înzestrat cu ferestre din podea până în tavan, și soarele sclipea vesel în agrafa cu perle din părul ei castaniu-deschis. Bucile începeau să scape din strânsoare, iar ea și-a potrivit absentă una după ureche în timp ce vorbea.

- De fapt, aranjasem să vin anul trecut, dar pe urmă s-a ivit o urgență la spital, în Boston – sunt medic, a explicat ea, cu un zâmbet înflorindu-i discret în colțul gurii la vederea expresiei de surpriză pe care Roger nu reușise prea bine să o ascundă. Dar îmi pare rău că nu am venit; mi-ar fi făcut mare plăcere să îl revăd pe tatăl tău.

Roger se întreba mai degrabă de ce veniseră acum, știind că reverendul murise, însă i se părea nepoliticos să întrebe. În schimb, a zis:

- Și acum vă bucurați de peisaje?

- Da, am venit cu mașina de la Londra, a răspuns Claire, zâmbind spre fiica ei. Am vrut ca Bree să vadă ținuturile acestea; nu ai crede, auzind-o vorbind, însă și ea este la fel de englezoaică precum sunt și eu, deși nu a trăit niciodată aici.

- Adevărat? s-a mirat Roger, aruncând o privire spre Brianna.

Nu arăta deloc englezoaică, și-a spus în sinea lui; în afara de înălțimea impresionantă, avea o coamă bogată de păr roșcat, lăsat liber pe umeri, iar oasele feței erau puternice, cu unghiuri drepte, și nasul lung și drept – poate puțin prea lung.

- M-am născut în America, a explicat Brianna, însă și mama, și tata sunt... erau... englezi.

- Erau?

- Soțul meu a murit în urmă cu doi ani, l-a lămurit Claire. Îl cunoșteai, cred, Frank Randall.

- Frank Randall! Desigur!

Roger s-a pocnit cu palma peste frunte și a simțit sângele năvălindu-i în obrajii la chicotul Briannei.

- Probabil mă veți crede un nătărău fără pereche, însă eu abia acum am realizat cine sunteți!

Numele explica totul; Frank Randall fusese un istoric eminent și un bun prieten al reverendului; ani la rând făcuseră schimb de informații misterioase despre iacobiti, deși trecuse mai bine de un deceniu de când Frank Randall vizitase pentru ultima dată casa parohială.

- Vasăzică... veți vizita locurile istorice din apropiere de Inverness? s-a aventurat Roger. Ați fost deja la Culloden?

- Nu încă, a răspuns Brianna. Ne gândeam să mergem cândva spre sfârșitul săptămânii.

Zâmbetul ei era politicos, însă nimic mai mult.

- Am planuit o excursie de-a lungul Loch Nessului în această după-amiază, a spus Claire. Și poate că mâine vom coborî cu mașina până la Fort William sau doar ne vom plimba prin Inverness; orașul s-a dezvoltat foarte mult de la ultima mea vizită aici.

- Când a fost asta?

Roger se întreba dacă s-ar impune să își ofere serviciile de ghid. Nu ar trebui să piardă timpul, însă doamna și domnul Randall fuseseră buni prieteni ai reverendului. Și oricum, o călătorie cu mașina până la Fort William în compania a două femei atrăgătoare părea mult mai interesantă decât un garaj care aștepta să fie curătat, și asta cât de curând.

- Ah, acum mai bine de douăzeci de ani. A trecut foarte mult timp de atunci.

Voceea lui Claire avea un ton straniu care l-a făcut pe Roger să o privească mai atent, însă ea i-a răspuns cu un zâmbet.

- Păi, a încercat el, dacă pot face ceva pentru dumneavoastră cât timp sunteți în Highlands...

Claire continua să zâmbească, însă ceva se schimbase în expresia chipului ei. Aproape că Roger putea să jure că femeia așteptase să se ivească o ocazie. A aruncat o privire spre Brianna, apoi s-a uitat din nou la el.

- Dacă te oferi, a spus ea, zâmbindu-i generos.

- Ah, mamă! a intervenit Brianna, îndreptându-se de spate pe scaun. Doar nu vrei să îl deranjezi pe domnul Wakefield! Uite căte are de făcut!

A fluturat o mână spre biroul aglomerat, cu lăzile sale arhipline și ne-sfărșitele teancuri de cărți.

- Ah, nu e niciun deranj! a protestat Roger. Ș... despre ce este vorba?

Claire i-a aruncat fiicei sale o privire tăioasă, încrizându-i gura.

- Nu aveam de gând să îl bat la cap și să îl trag de picioare, a spus ea cu asprime. Însă ar putea cunoaște pe cineva care să ne ajute. Este un mic proiect istoric, i-a explicat ea lui Roger. Am nevoie de cineva care se pricope

suficient de bine la istoria iacobitilor din secolul al optsprezecelea... prințul Charlie cel Frumos și compania.

Roger s-a aplcat înainte, intrigat.

- Iacobiti? a întrebat el. Această perioadă nu este printre specializările mele, însă am ceva cunoștințe... ar fi fost și greu să nu le am, trăind atât de aproape de Culloden. Acolo a avut loc bătălia finală, înțelegeți, s-a întors el spre Brianna. Acolo unde prințul Charlie a luptat împotriva ducelui de Cumberland și a fost măcelărit pentru că i-a deranjat pe englezi.

- Corect, a încuviințat Claire. Și, de fapt, aceasta are de-a face cu ceea ce doresc eu să găsesc.

A băgat mâna în poșetă și a scos o hârtie împăturită. Roger a desfăcut-o, parcurgând-o iute cu privirea. Conținea o listă de nume, poate treizeci, toate de bărbați. În capul paginii scria: „RĂSCOALA IACOBITĂ - CULLODEN, 1745“.

- Ah, din '45? a întrebat Roger. Acești bărbați au luptat la Culloden, nu-i aşa?

- Așa e, a răspuns Claire. Ce vreau eu să afli este... câți dintre bărbații de pe listă au supraviețuit bătăliei?

Roger se scărpina în bărbie în timp ce parcurgea lista.

- E o întrebare simplă, al cărei răspuns însă ar putea fi greu de aflat. Atât de mulți dintre bărbații clanurilor scoțiene care l-au urmat pe prințul Charlie au fost uciși pe câmpia de la Culloden, încât nu au fost îngropăți individual. Au fost puși în morminte comune, având o singură piatră funerară pe care era scris numele clanului căruia îi aparțineau.

- Știu, a răspuns Claire. Brianna nu a mai fost aici, însă eu am fost... în urmă cu mulți ani.

Lui Roger i s-a părut că vede o umbră întunecându-i privirea pentru o clipă, însă a fost iute ascunsă când Claire a plecat capul spre poșetă. Nici nu e de mirare că e tristă, și-a spus în sinea lui. Câmpia de la Culloden era un loc impresionant; și pe el parcă îl podidea lacrimile când privea peste întinderea imensă a mlașinii, amintindu-și patriotismul și curajul scoțienilor care zăceau sub iarbă. Claire a scos alte câteva colii de hârtie scrise la mașină și i le-a întins. Un deget lung și alb se plimba în jos pe marginea uneia dintre colii. Mâini frumoase, a băgat de seamă Roger, cu osatură delicată, îngrijite, cu un singur inel pe fiecare. Cel din argint ieșea imediat în evidență; o verighetă lată, iacobită, cu împletitura complicată scoțiană, împodobită cu flori de ciulini.

- Acestea sunt numele soților lor, din câte cunosc eu. Mă gândeam că ar putea ajuta... dacă soții lor au fost uciși la Culloden, probabil că aceste femei s-au recăsătorit ori au emigrat după aceea. Aceste date ar trebui

să figureze în registrul parohiei. Toate sunt din aceeași parohie; biserică era în Broch Mordha – este puțin mai la sud de aici.

- O idee foarte bună, a spus Roger, oarecum surprins. Este genul de abordare la care s-ar gândi un istoric.

- Eu nu sunt chiar istoric, a răspuns Claire Randall sec. Pe de altă parte, când trăiești cu unul, mai furi meserie.

- Desigur.

Brusc și-a dat seama de ceva și s-a ridicat din scaun.

- Sunt o gazdă îngrozitoare, vă rog, permiteți-mi să vă ofer ceva de băut și pe urmă îmi puteți spune mai multe despre această listă. Poate vă voi fi eu însuși de folos.

În ciuda dezordinii, știa unde erau păstrate carafele și îndată și-a servit musafirile cu puțin whisky. Pusese destul de mult sifon în al Briannei, însă a băgat de seamă că ea sorbea din pahar ca și cum ar fi băut spray împotriva furnicilor, mai degrabă decât cel mai bun Glenfiddich dintr-un singur malț. Claire, care ceruse ca al ei să fie simplu, părea să îl savureze mult mai mult.

- Așadar, a reluat Roger, reașezându-se la locul său și luând din nou hârtia în mână. Este o problemă interesantă în materie de cercetare istorică. Spuneați că acești bărbați aparțin de aceeași parohie? Presupun că proveneau dintr-un singur clan sau dintr-o familie... observ că unii dintre ei se numeau Fraser.

Claire a încuviințat din cap, cu mâinile împreunate în poală.

- Veneau de pe aceeași proprietate, o fermă micuță din Highlands, cunoscută printre localnici drept Lallybroch. Făcea parte din clanul Fraser, deși niciodată nu îi juraseră oficial supunere căpeteniei, lordul Lovat. Acești bărbați s-au alăturat răscoalei încă de la începuturi, au luptat în Bătălia de la Prestonpans, în vreme ce oamenii lui Lovat nu au intrat în luptă decât abia înainte de Bătălia de la Culloden.

- Adevărat? Interesant.

În condițiile normale ale secolului al optsprezecelea, asemenea mici arendași-fermieri ar fi murit acolo unde își duceau zilele și ar fi fost înmormântați frumos în cimitirul satului, înscriși ordonat în registrul parohiei. Cu toate acestea, încercarea lui Charlie cel Frumos de a recucerii tronul Scoției în 1745 întrerupsese cursul firesc al lucrurilor într-o manieră că se poate de brutală.

În timpul foamei care urmase dezastrului de la Culloden, mulți scoțieni emigraseră spre Lumea Nouă; alii se tărâseră din câmpii și mlașini spre orașe, în căutare de hrana și de locuri de muncă. Cățiva rămăseseră locului, agățându-se cu încăpățânare de pământurile și de tradițiile lor.

- S-ar putea scrie un articol fascinant, a spus Roger, gândind cu voce tare. Să mergi pe urmele unui număr de indivizi, să vezi ce s-a întâmplat cu fiecare dintre ei. Ar fi mai puțin interesant dacă au fost cu toții uciși la Culloden, însă există șansa ca unii dintre ei să fi scăpat.

Roger ar fi fost tentat să înceapă acest proiect ca o bine-venită pauză, chiar și în cazul în care Claire Randall nu i-ar fi cerut-o.

- Da, cred că vă pot ajuta, a conchis el, încântat de zâmbetul cald cu care ea l-a răsplătit.

- Chiar aşa? E minunat! a exclamat ea.

- Va fi plăcerea mea, a răspuns Roger.

A împăturit hârtia și a așezat-o pe masă.

- Voi începe de îndată. Dar spuneți-mi, cum a fost călătoria cu mașina de la Londra?

Conversația se purta acum pe subiecte de interes general, în timp ce Claire și Brianna îl încântau cu povești din timpul călătoriei lor transatlantice și al drumului cu mașina de la Londra. Atenția lui Roger era ușor distrașă, căci începuse să-si pună la punct planul de cercetare al proiectului. Se simțea vag vinovat că pierdea vremea ținându-le de vorbă, chiar nu avea timp de pierdut. Pe de altă parte, era o chestiune interesantă. Îi, în plus, putea să combine acest proiect cu sarcina obligatorie de a face ordine în materialele reverendului; știa precis că în garaj se aflau patruzeci și opt de cutii din carton, toate etichetate: IACOBITI, DIVERSE. Gândul acesta era suficient pentru a-i da o ușoară stare de ameteală.

Smulgându-și cu greu gândurile de la cutiile din garaj, a băgat de seamă că discuția luase o cu totul altă turură față de subiectul inițial.

- Druzi?

Roger se simțea dezorientat. A aruncat o privire curioasă spre paharul său, verificând dacă într-adevăr își adăugase sifon.

- Nu ai auzit niciodată nimic despre ei?

Claire părea ușor dezamăgită.

- Tatăl tău, reverendul, știa câte ceva despre ei, deși doar aşa, neoficial. Poate că nu a considerat că e important să-ți povestească despre ei; o lăudă drept o glumă.

Roger s-a scărpinat în creștetul capului, ciufulindu-și coama deasă de păr negru.

- Nu, chiar nu-mi amintesc. Însă aveți dreptate, probabil nu a considerat că e ceva serios.

- Păi, nici eu nu știu cu siguranță dacă e aşa.

Și-a încrucișat picioarele. O rază de soare i-a mânăiat glezna, făcându-i ciorapii să strălucească și accentuându-i delicatețea tibiei.

- Când am fost aici ultima dată cu Frank – Dumnezeule, asta s-a întâmplat în urmă cu douăzeci de ani! –, reverendul i-a spus că există un grup de... în fine, druzi moderni, cred că i-am putea numi. Nu am idee cât de autenți erau; cel mai probabil, nu foarte originali.

Brianna stătea aplecată în față acum, captivată, cu paharul de whisky uitat în mâini.

- Reverendul nu îi putea recunoaște oficial – păgânism și toate alea, înțelegi –, însă menajera lui, doamna Graham, facea parte din acest grup, aşa încât din când în când îi mai ajungeau pe la urechi zvonuri despre activitățile lor; aşadar, reverendul i-a vândut un pont lui Frank că urma să aibă loc un soi de ceremonie în zorii zilei de Beltane, adică de Întâi Mai.

Roger a încuviițat din cap, încercând să se acomodeze cu imaginea bătrânei doamne Graham, de o corectitudine desăvârșită, absorbită în rituri păgâne, dansând în jurul cercurilor de piatră la ivirea zorilor. Singurul lucru pe care și-l putea aminti el însuși din ceremoniile druide era că unele dintre ele implicau arderea rituală a victimelor în cuști împletite din răchită, fapt care i se părea încă și mai greu de imaginat pentru o doamnă scoțiană prezbiteriană, aflată la o vîrstă înaintată.

- În vîrful unui deal din apropiere, se află un cerc de pietre. Aș că am urcat acolo înainte de ivirea zorilor, pentru a le... în fine, spiona, a continuat Claire, ridicând din umeri, parcă scuzându-se. Știi cum sunt oamenii de știință; nu au niciun dram de conștiință când vine vorba de domeniul lor de studiu, ca să nu mai vorbim că nu au nici urmă de simț al delicateții sociale.

Roger s-a crispăt ușor la auzul acestei remarci, însă a încuviițat din cap fără tragere de imimă.

- Și acolo erau, a continuat ea. Cu doamna Graham printre ele, toate înveșmântate în cearșafuri de pat, incantând rugăciuni și dansând în mijlocul cercului de piatră. Frank era fascinat, a adăugat ea cu un zâmbet. Și era impresionant, chiar și pentru mine.

S-a oprit o clipă, măsurându-l pe Roger cu o privire oarecum curioasă.

- Am auzit că doamna Graham a murit acum câțiva ani. Însă mă întrebam... știi cumva dacă a avut familie? Cred că în astfel de grupuri calitatea de membru se transmite ereditar; e posibil să existe o fiică sau o nepoată care mi-ar putea povesti câte ceva.

- Păi, a răspuns Roger încet, există o nepoată – numele ei este Fiona, Fiona Graham. De fapt, a venit aici să ajute în casa parohială după moartea bunicii ei. Reverendul era mult prea bătrân pentru a putea fi lăsat de unul singur.

Dacă ceva putea înlocui viziunea în care doamna Graham dansa învăluitură într-un cearșaf, atunci astăa era gândul că Fiona, de nouăsprezece ani, se putea fi protejată unei taine mistice antice, însă Roger a intrat bucuros în joc și a continuat:

– Mi-e teamă că în acest moment nu este aici. Însă aș putea să o rog să vină pentru dumneavoastră.

Claire a fluturat o mână delicată, respingând propunerea lui.

– Nu te deranjează, pot discuta cu ea altă dată. Si aşa am stat prea mult pe capul tău.

Spre mâhnirea lui Roger, Claire și-a așezat paharul gol pe măsuța joasă dintre fotolii, unde și Brianna l-a pus pe el ei, încă plin, grăbită, parcă abia așteptând să plece. Roger a băgat de seamă că Brianna Randall își rodea unghiile. Această infimă dovdă de imperfecțiune i-a dat curajul să facă următorul pas. Brianna îl întriga și nu voia să o lase să plece fără să se asigure că o va revedea.

– Apropo de cercuri de piatră, a spus el repede, cred că îl știu pe cel pe care l-ai menționat. E destul de spectaculos și nu e prea departe de oraș.

I-a zâmbit Briannei Randall, observând inconștient cei trei pistrii de pe unul din pomeții obrajilor.

– Mă gândeam că poate aș începe acest proiect cu o excursie până la Broch Tuarach. Se află în aceeași direcție cu cercul de piatră, aşa încât poate... ah...!

Cu o smucitură neașteptată a poșetei voluminoase, Claire Randall răsturnase ambele pahare de whisky de pe măsuță, udându-l pe Roger pe coapse și în poolă cu whisky dintr-un singur malț și aproape un pahar întreg de sifon.

– Îmi pare nespus de rău, și-a cerut ea scuze, vădit tulburată.

S-a aplecat și a început să culeagă de jos cioburile de cristal, în ciuda încercărilor vag coerente ale lui Roger de a o opri.

Brianna i-a sărit în ajutor ei cu o mână de șervețele din pânză însfăcate de pe bufet:

– Serios, mamă, nu am idee cum te lasă în sala de operații. Niciun lucru mai mic decât o cutie de pâine nu e în siguranță în mâinile tale. Uite, i-a înmuiat pantofii în whisky!

A îngenuncheat pe podea și a început să strângă de zor băutura vărsată și cioburile de cristal.

– Și pantalonii!

Înhățând un șervețel curat din teancul pe care îl avea în brațe, s-a pornit să lustruască sărguincios vârful încălțărilor lui Roger, coama ei de păr roșcat plutind delirant în jurul genunchilor lui. A ridicat capul, în timp ce-i studia coapsele, tamponând energetic stropii umezi de pe catifeaua cord.

Roger a închis ochii și a început să se gândească disperat la tot soiul de accidente teribile de mașină pe autostradă, la formularele de impozit de la Oficiul de Finanțe și la filmul de groază *The Blob* – orice l-ar fi putut împiedica să se facă de rușine în timp ce simțea, prin stofa udă a pantalonilor respirația caldă a Briannei Randall.

– Șă... poate ar fi mai bine să continui tu?

Voceea venea de undeva de la nivelul feței lui și, deschizând ochii, a deschis o pereche de ochi de un albastru intens privindu-l pe deasupra unui zâmbet larg. Cam lipsit de vlagă, a luat șervețelul pe care ea îl întindea, respirând de parcă un tren tocmai gonise pe urmele lui.

Aplecându-și capul pentru a-și șterge pantalonii, a zărit-o cu coada ochiului pe Claire Randall privindu-l cu o expresie în care se împleteau compasiunea și amuzamentul. Nimic altceva nu se citea în expresia ei; nimic din strălucirea pe care i se păruse că o întrezărește în ochii ei chiar înainte de catastrofă. Tulburat cum era, probabil i se păruse, și-a spus în sinea lui. Căci de ce Dumnezeu ar fi făcut-o Claire în mod intenționat?

– De când ești tu interesată de druizi, mamă?

Brianna părea să găsească ideea destul de amuzantă; observașem că își mușca interiorul obrazului în vreme ce stăteam de vorbă cu Roger Wakefield și sănjetul pe care și-l acunse atunci îi era acum întins pe toată fața.

– Ai de gând să îți aduci propriul cearșaf și să te alătur celorlalte preotese?

– Probabil că întrunirile lor ar fi mai interesante decât întâlnirile de la spital din fiecare joi, am răspuns. Totuși, e cam răcoare acolo sus.

Brianna a izbucnit în hohote de râs, sperând doi pîțgoi aflatî pe drum în fața noastră.

– Nu, am spus, redevenind serioasă. Nu vreau să dau de doamnele druide. Însă e o doamnă pe care o cunoșteam demult și pe care voi am să o găesc, dacă pot. Nu am o adresă – nu am mai ținut legătura cu ea de mai bine de douăzeci de ani –, totuși doamna era interesată de lucruri din acestea neobișnuite: vrăjitorie, superstiții, obiceiuri din bătrâni. Genul acesta de lucruri. Pe vremuri trăia în apropiere; mă gândeam că, dacă mai este încă aici, ar putea fi în legătură cu un astfel de grup.

– Cum o chemă?

Am scuturat capul, întinzând mâna să prind clama de păr când am simțit-o alunecându-mi din bucle. Mi-a căzut printre degete în iarba înaltă de pe marginea drumului.

– La naiba! am exclamat, aplecându-mă după ea.